

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΒΑΣΚΩΝ

ΜΕ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ΤΩΝ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΩΝ

Οί παράξενοι κάτοικοι τής Νιβέλ. 'Ο σεβασμός τους σ' ένα γεροκολασμένο. 'Η καταπληκτική ιστορία ενός άββα. Τά «άγια λειψάνα» και ή κοκαΐνη. Μιά.. κατανοκτική λειτουργία στο Σάν Δομένικο. 'Η γνωριμία μου με τόν «βασιλέα» τών λαθρεμπόρων. Τρείς όκάδες σύκα που κοστίζουν 5 έκασ. πετσέτες !

ΣΤΗ Νιβέλ, έκει κάτω στη χώρα τών Βάσκων που θρίσκεται στα γαλλοισπανικά σύνορα, έκανα τη γνωριμία ενός παραδόξου άνθρώπου, του Γιάν Σάριτς. Ήταν ένας γερασμένος και γκρινιαρός χωρικός που είχε διαρκώς χωμένο ως τα φρύδια το κασκέτο του και που καθόταν ώρες ολόκληρες στα καφενεΐα χωρίς να βγάξη λέξι. Με τα χέρια του ακουμπισμένα στο χοντρό μαστούι του έμενε έτσι σ' αυτή τη θέσι κυττάζοντας πάντα μπροστά του με το μισοσβυμένο βλέμμα του. "Όσοι δέν τόν ήξεραν, νόμιζαν ότι είχε πειά τελειώσει τούς λυγαριασμούς του με τη ζωή κι' ότι περίμενε το θάνατο να τόν πάρη από τις καρέκλες του καφενεΐου. Έν τούτοις κανείς δέν τολμούσε να του άπαντήσει στις γκρινίες του και κανείς δέν του έλεγε να τούς άδειάση τη γωνιά. "Όλοι οι χωρικοί του δείχναν ένα μεγάλο σεβασμό. "Όταν δέ αυτός ό γέρος σέρνονταν ως τα κέντρα του Νιβέλ, όλοι τόν χαιρετούσαν κι' έσπευδαν να του κάνουν τόπου να περάση.

"Όμολογώ ότι ή φυσιογνωμία του δέν μου είχε έμπνεύσει ούτε σεβασμό, ούτε έμπιστοσύνη. Έκεινες ή θαθειές ρυτίδες που αϋλάκωναν το πρόσωπό του, κάτι άπαΐσια σημάδια παληών πληγών, ή κοκκινισμένη από το κρασί μύτη του και το άλλοίθωρο βλέμμα του, τόν έκαναν να μοιάζη μάλλον με κολασμένο παρά με άγαθό και τίμιο άνθρωπο.

"Άλλωστε ποιός λίγο ποιός πολύ, οι Γάλλοι χωρικοί τών ισπανικών συνόρων δέν φημιζόντουσαν και τόσο για τις άγαθές πράξεις τους. "Όλοι τους εΐνε μεγάλοι κατεργαράιοι έμποροι ναρκωτικών, λησται τών βουνών και ζωοκλέφτες. Κι' αυτός άκόμη ό άββας τής έκκλησίας του Σάν - Δομένικο ήξερα καλά ότι είχε στην πλάτη του μια καταδίκη τριών χρόνων. Τόσο του είχε στοιχίσει ή μετακομιδή κάτι άγιών λειψάνων από την Ίσπανία. Αυτή ή ιστορία είχε γίνει δώ κι' έφτά χρόνια. 'Ο παράδοξος άββας με την πρόφασι ότι θα μετέφερε στην έκκλησία του μέσα εις τα χρυσοποίκιλτα κουτιά τα «άγια λειψάνα» είχε μεταφέρει μια μεγάλη ποσότητα... όπίου ! Κανείς φυσικά δέν άντελήφθη το σατανικό τέχνασμα του. Έτσι ό άββας δέν έκανε τίποτε άλλο παρά να μεταφέρει άγια λειψάνα στον Σάν - Δομένικο. Αυτές όμως ή συχνές μετακομιδες τών διαφόρων άγιών σκανδάλισαν μερικούς άστυνομικούς, οι όποιοι έβλεπαν να κυκλοφορούν εύρύτατα τα ναρκωτικά στη Νιβέλ !

Ζήτησαν λοιπόν μια μέρα από τόν άββα να τούς άνοιξη τα κουτιά τών ιερών λειψάνων. Έκεινος, φυσικά, άρνήθηκε, δηλώνοντας ότι αυτό εΐνε ένα μεγάλο άμάρτημα. Για ν' άνοιχθούν έπρεπε να γίνη μια μαρτυρική κι' όλονύχτια λειτουργία. Οι άστυνομικοί δέν του χάλασαν το χατήρι. Εΐχαν την ύπομονη να περιμένουν να έξημερώση άκίνητοι μπρός σ' εκείνα τα «άγια» κουτιά. 'Ο άββας όμως, τις πρώτες πρωΐνες ώρες, άρχισε να χάνη το θάρρος του. Καταλάβαινε ότι δέν μπορούσε να τούς άπασχολήση, να τούς ξεγελάση και να εξαφανίση ως έκ θαύματος τα «άγια λειψάνα». Εΐδε ότι είχε χάσει το παιγνίδι.

Προσπάθησε λοιπόν να το σκάση από την έκκλησία. Μά οι άστυφύλακες ήταν πιό πονηροί άπ' αυτόν. Τόν συνέλαβαν, άνοιξαν τα κουτιά και έμειναν κατάπληκτοι. Ήσαν γεμάτα ναρκωτικά ! 'Ο άθεόφοβος ιερωμένος είχε φτάσει σε τέτοιο σημείο άσυνηδεισίας ώστε να διαβάξη προσευχές έμπρός στην κοκαΐνη και το όπιο !

Αυτό το σκάνδαλο είχε άναστατώσει τότε τη Γαλλία και ζητήθηκε ή παραδειγματική τιμωρία του ιερωμένου. Μά οι Βάσκοι

έπανεστάτησαν και άπειλούσαν να λεηλατήσουν τα πάντα άν δέν τούς άφηναν στο Σάν - Δομένικο τόν άξιο αυτόν ιερωμένο, τόν οποιο είχε γελάσει τόσο ό... Διάβολος ώστε να του... θάλη ναρκωτικά μέσα στα κουτιά τών άγιών λειψάνων !

Έτσι ή αρχές άναγκάστηκαν για να ήσυχάσουν τούς κατοίκους τής χώρας τών Βάσκων να άφήσουν έλεύθερο τόν παράξενο άββα άφού όμως τόν κατεδίκασαν σε τρία χρόνια φυλακή. Μά την ποινή του δέν την εξέτισε ποτέ.

* * *

"Από αυτό που σας άναφεραμε, μπορείτε να καταλάβετε τι είδους άνθρωποι εΐνε οι χωρικοί τής Νιβέλ. Για να σέβωνται λοιπόν αυτόν τόν γέρο - γκρινιαρό, έπρεπε να εΐνε πολύ σπουδαίος.. λαθρέμπορος !

Κι' άλήθεια αυτό το πράγμα δέν άργησα να το εξακριβώσω. Ένα μεσημέρι πήγα και κάθησα άφηρημένος στη θέσι του Γιάν Σάριτς. "Όλοι οι θαμώνες του καφενεΐου άναστατώθηκαν κι' ένας από αυτούς με πλησίασε και μου εΐπε:

— Άσφαλώς θα εΐσατε ξένος.

— Ναι, του άπάντησα. "Έρχομαι γραμμή από το Παρίσι !

— Τότε έχετε δίκη να μη ξέρετε πόσο ιερή εΐνε αυτη ή καρέκλα στην όποία κάθεστε !...

Νόμισα ότι με κοροϊδεύει κι' τοιμαζόμουν να του δώσω την άπάντησι που του χρειαζόταν, όταν αυτό συνέχισε μ' ευγένεια.

— Αυτή ή θέσι εΐνε του «βασιλέως» τών λαθρεμπόρων, του Γιάν Σάριτς. Καλά θα κάνετε λοιπόν να την έγκαταλείψετε πριν έρθη και σας ιδη σ' αυτην.

— Του «βασιλέως» τών λαθρεμπόρων ; ρώτησα με περιέργεια.

— Μά που ζητε λοιπόν ; Άπόρησε ό χωρικός. Δέν ξέρετε ότι ό Γιάν Σάριτς ήταν ό άρχηγός τής πιό επικίνδυνης και τής πιό τολμηρής σπείρας τών λαθρεμπόρων ; Αυτό εΐνε πραγματικό σκάνδαλο. 'Ο Γιάν Σάριτς εΐνε ό έθνικός ήρωας μας !

Πενήντα χρόνια κλέφτικης ζωής δέν του έδωσαν τίποτε άλλο παρά ρευματισμούς και γκρινίες. "Όλα του τα λεφτά που κέρδιζε, τα μοίραζε στους φτωχούς και στους άρρώστους. Αυτός έχει χτίσει τα περισσότερα νοσοκομεία τής Νιβέλ κι' αυτός χάρισε την ευτυχία στον τόπο μας. Γι αυτό τόν σεβόμαστε και τόν εκτιμούμε.

Δίχως να πω λέξι σηκώθηκα από τη θέσι του Γιάν Σάριτς. "Όλες αυτες ή πληροφορίες με είχαν σκανδαλίσει. Προσπάθησα λοιπόν να μάθω περισσότερα πράγματα από τόν χωρικό. Μά εκείνος, παμπόνηρος όπως ήταν, έκρινε καλό να μου πη !

— Ρωτήστε καλύτερα τόν Γιάν Σάριτς. "Αν έχη κέφι θα σας πη ένα σωρό ώμορφες ιστορίες.

Βάλθηκα λοιπόν να περιμένω τόν έρχομό του «βασιλέως» τών λαθρεμπόρων και έπινα το ένα πάνω στ' άλλο τα ποτήρια το κρασί για να ξεχνώ την άγωνία μου.

'Ο Γιάν Σάριτς ήρθε τέλος στο καφενεΐο τής Νιβέλ. Τόν έφησα να καθήση, ν' άνάψη την πίπα του και να πιη το ποτό του κι' ύστερα τόν πλησίασα και του εΐπα με σεβασμό :

— Μπρω ν' άπασχολήσω για λίγο τόν ένδοξο «βασιληά» τών λαθρεμπόρων ;

— "Όπως τόν κατάντησαν τα γεράματα ό καθένας μπορεί να του χαλάη την ήσυχία του, γκρινιαξε ό Γιάν Σάριτς. Μοιάζει σαν έναν άετο που του κόψαν τα φτερά του. Τα πόδια του βάρναν από το πέρασμα τών χρόνων και το βλέμμα του θάμπωσε και σβύστηκε

Και, παρασυρόμενος από τις άναιμύσεις του, συνέχισε.
(Συνέχεια στην σελίδα 44)

'Ο Γιάν Σάριτς

Η ΜΑΓΔΑ ΣΝΑΪΝΤΕΡ ΚΑΙ Η ΟΠΕΡΕΤΤΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 5)

ζμέσως τήν κλασική μουσική κι' άφωσιώθηκε στήν όπερέττα. 'Επίσης και ή πρωταγωνίστρια 'Ελσα Κράφτ είχε ώραια φωνή και χαρακτηριζόταν τόσο από τούς μουσικούς, όσο κι' από τήν κριτική ως «μεγάλη αιδός».

Οί Γερμανοί ωστόσο προχώρησαν ακόμη περισσότερο κι' έδωσαν μεγάλη σημασία στή μουσική τής όπερέττας, άδιαφορώντας άν έπρόκειτο για ένα ελαφρό θεατρικό είδος. Κι' έτσι έχουμε τόν «Καλλιότρο» και τόν «Βαρώνο Τσιγγάνο» τού Στράους, έργα πού θαυμάζονται για τήν άρτία κι' υπέροχη μουσική τους. 'Επειτα, ό Φράντς Λέχαρ με τίς όπερέττες του, έδημιούργησε τή «χρυσή εποχή» τού νέου είδους και τό έκανε πειά να θεωρηται ως... κλασικό!

'Η Μάγδα Σνάιντερ, ή έγγονή τής παλαιάς μεγάλης καλλιτέχνης, όπως μαντεύετε, ανατραφικε μέσα σ' ένα καθαρώς θεατρικό περιβάλλον. 'Ηταν μόλις δεκαέξη έτών, όταν πρωταγωνίστηκε για πρώτη φορά στή «Γκέισα» και στήν «Εύθυμη Χήρα» κι' από τότε θεωρείται ως μιá από τίς καλύτερες Βιεννέζες σουμπρέττες. 'Ωστόσο, ό κινηματογράφος τής άρεσε περισσότερο κι' έτσι, μόλις άρχισε ή βασιλεία τού ήχητικού, ή Μάγδα Σνάιντερ άφωσιώθηκε σ' αυτόν και «γύρισε» πολλές κινηματογραφικές όπερέττες, πού είνε κι' αυτές ένα τελείως νέο είδος.

'Η Μάγδα Σνάιντερ από τότε δέν έκανε παρά πολύ λίγες εμφανίσεις στα θέατρα τής Βιέννης. Τά «άγκαζαρίσματα» της στό Χόλλυγουντ, στό Βερολίνο και στό Λονδίνο τήν άπασχολούν τούς περισσότερους μήνες τού χρόνου κι' έτσι, κατά τίς διακοπές της, προτιμάει να ξεκουρασθή σε μιá λουτρόπολι, παρά να παίξει πάλι όπερέττες στα βιεννέζικα θέατρα.

ΕΝΑ «ΚΥΚΝΕΙΟ ΑΣΜΑ,,

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 26)

—Είμαι ό λόρδος Λάιτμαν... τού είπε με μιá φωνή πού ξάφνιασε τόν Πιέρ Μορμόν. 'Η γυναίκα μου θάρθη σε λίγο...

'Η φωνή του έμοιαζε με τή φωνή τής ώμορφης 'Αγγλίδας. 'Όσο για τά χαρακτηριστικά τού προσώπου του, ήσαν όμοια μ' εκείνης. Τά ίδια μάτια, τά ίδια χείλη, τό ίδιο χαμόγελο. 'Ο Πιέρ Μορμόν νόμιζε πως ήταν θυμα παραισθήσεως. "Έφερε τό χέρι του στό μέτωπο κι' έκλεισε τά μάτια. Μά μήπως λοιπόν είχε τρελλαθί;

'Όταν άνοιξε πάλι τά μάτια του, είδε τόν 'Αγγλο λόρδο να θγάξη τόν μονύελο, τό μουστάκι, τήν περρούκα τών μαλλιών και να παρουσιάζεται μπροστά του με τό πρόσωπο τής ώμορφης 'Αγγλίδας.

— Συγχωρήστε με, κύριε Μορμόν... τού ψιθύρισε δειλά.

— Τί σημαίνει αυτή ή κωμωδία!... φώναξε έξω φρενών ό διασημος κριτικός.

— Είμαι ό 'Αγγλος μίμος Χάρρυ Λάιτμαν... τού έζήγησε κείνος. 'Ηρθα στό Παρίσι για να δώσω μιá σειρά παραστάσεων, μα φοβόμουν τήν άδυσώπητη κριτική σας. Γι' αυτό, πριν παρουσιασθώ στον κόσμο, θέλησα να σας δείξω τήν τέχνη μου. 'Υποθέτω ότι μεταμορφώμαι τέλεια σε γυναίκα...

'Ο Πιέρ Μορμόν έσκυψε τό κεφάλι ντροπισμένος. 'Ο θυμός του οργά-οργά υπεχώρησε μπροστά σ' αυτήν τήν άμίμητη φάρσα και τέλος, ξέσπασε σ' ένα ήχηρό κι' ακράτητο γέλιο.

—Τό πάθημά μου, ώμολόγησε, είνε ή καλύτερη κριτική μου για σας!...

Κι' αλήθεια, όταν ό μεταμορφωτής Λάιτμαν έμφανίστηκε για πρώτη φορά στό Παρισινό Κοινό, ή κριτική έπιφυλλίδα τού «Φιγκαρώ» ήταν ένας ύμνος στήν ασύγκριτη τέχνη του. Αυτή όμως ή κριτική ήταν τό «Κύκνειο άσμα» τού Πιέρ Μορμόν. 'Από τότε δέν άσχολήθηκε πειά με τούς καλλιτέχνες τού θεάτρου.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ «ΝΕΥΡΟΣΠΑΣΤΟ,,

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 23)

παθητικό θυμα, τού άπάντησε ή Νέλλυ.

Τότε ύπως συνέβη κάτι πού κανείς δέν τό περίμενε. Αυτό τό «νευρόσπαστο» έγινε ξαφνικά άνδρας, ρίχθηκε επάνω στή Νέλλυ, τήν τσάκισε στό ζύλο και μόνο πού δέν τήν έπνιξε. Φεύγοντας δε από τό διαμέρισμά της, τής φώναξε :

— 'Ετσι πρέπει να τιμωρούνται ή γυναίκες τού είδους σου!

Θά γαντάζεσθε τώρα ότι ή Νέλλυ έκανε ένα τρομακτικό σκάνδαλο κι' ότι άναστάτωσε τό ξενοδοχείο. Κάθε άλλο. 'Ερωτεύθηκε μάλιστα τρελλά τό «νευρόσπαστο», έγκατέλειψε τούς τρεις συμμορίτες φίλους της και ζή τώρα μαζί του ύπακούοντας τυφλά στή θέλησί του.

Κι' όλοι στό Σαμονί άπορούν πως έγινε αυτό τό θαύμα και τόν θεωρούν άληθινό ήρωα.

Μά ή αλήθεια είνε ότι αυτοί άνθρωποι ήσαν πλασμένοι ό ένας για τόν άλλον. Και έπρεπε να δοσθούν για να τό καταλάβουν. Σήμερα ζούν ευτυχισμένοι. ΛΑΪ'ΟΝ ΤΖΕΡΑΛΝΤ

ΜΕ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ΤΩΝ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΩΝ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 35)

— Και όμως άλλοτε σεν ήταν έτσι ό Γιάν Σάριτς. Είχε σαράντα παλληκάρια και ήξερε όλα τά κρυφά μονοπάτια τών συνόρων. 'Από εκεί, κάθε νύχτα, περνούσε τά λαθραία έμπορεύματα μπροστά στή μύτη τών άστυνομικών και τών τελωνοφυλάκων. 'Ιόν καιρό πού επαναστάτησε ή 'Ισπανία, ό Γιάν Σάριτς βοήθησε τούς πλούσιους άριστοκράτες να μεταφέρουν στή Γαλλία τούς θησαυρούς και τά θαρύτιμα κοσμήματα τών γυναικών τους. Κ' ήταν τόσο τιμιος κι' αυτός και τά παλληκάρια του, ώστε δέν χάθηκε ούτε μιá πετσέττα!

— 'Ηταν πρό πάντων έξυπνος, μου άκάντησε ό «βασιλεύς» τών λαθρεμπόρων. "Ηξερε καλά τή δουλειά του. Μιá φορά επέρασε από τό τελωνείο τών συνόρων έχοντας στήν πλάτη του ένα σακκούλι με τήν τροφή του. Οί άστυφύλακες τόν σταμάτησαν. Τόν έψαξαν, εκύτταξαν τό σακκούλι αδιάφορα. Είχε μέσα λίγες όκάδες σούκα και ψωμί. "Ετσι τόν άφησαν ελεύθερο. Κι' ώστόσο σε κάθε τέτοιο σύκο ήταν κρυμμένο κι' από ένα διαμάντι! Πέντε εκατομμύρια πετσέττες άξιζε τό περιεχόμενο τού σακκουλιού, μά κανείς δέν μάντεψε τήν αξία του!

'Ο Γιάν Σάριτς μου διηγήθηκε κατόπιν τούς άγώνες πού έκανε με τά παλληκάρια του για να μη σκοτώνουν τους άστυφύλακες. Κι' αλήθεια αυτός ό «βασιλεύς» τών λαθρεμπόρων είχε έρθει πολλές φορές στα χέρια με τούς άστυνομικούς, είχε τραυματισθί, μά ποτέ δέν είχε σκοτώσει κανέναν. Συχαινόταν τά αίματα, γιατί φοβόταν τήν Κόλασι. 'Η θρησκοληψία τού Γιάν Σάριτς είνε πασίγνωστη στή χώρα τών Βάσκων.

Σήμερα ό «βασιλεύς» τών λαθρεμπόρων είνε ακόμη κι' ένας ευτυχισμένος παππούς. 'Η δυό ώμορφες κόρες του πού παντρεύτηκαν τού έχουν χάρισει ένα σωρό έγγόνια. Κι' ό Γιάν Σάριτς, όμως, όταν θρίσκεται μαζί τους, δέν τους διηγείται τά ήρωικά του κατορθώματα. Δέν θέλει να τούς κάνει λαθρεμπόρους, γιατί οί σημερινοί λαθρέμποροι κάνουν ένα σωρό έγκλήματα. Κι' ό Γιάν Σάριτς δέν θέλει να πάνε στήν Κόλασι αυτά τά άθώα πλάσματα πού τόν λατρεύουν, χωρίς να ξέρουν τό περιπετειώδες παρελθόν του.

ΡΟΖΕ ΣΑΡΡΩ

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΜΙΑΣ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΤΡΙΑΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 28)

Κ' ή Μπέσου εφτιαξε τόν καφέ, αλλά δέν παρέλειψε να ρίξει σ' αυτόν και τό άρσενικό.

'Ο σύζυγός της τόν ήπιε άνύποπτος. "Υστερα όμως από λίγο έκανε ένα μορφασμό πόνου και φέρνοντας τά χέρια του στήν κοιλία του έγινε κατάχλωμος. Καί ξαφνικά σωριάστηκε καταγής, και άρχισε να ούρλιάζει και να σπαράζει.

'Η Μπέσου φαίνεται ότι δέν είχε ποτέ δηλητηριαστρία, γιατί μόλις είδε τό φριχτό μαρτύριο τού συζύγου της, τρελλή από τόν φόβο της, έτρεξε να φωνάξει άμέσως έναν γιατρό και να τού έξηγήσει τι συνέβαινε.

Κι' ό γιατρός κατάφερε να σώσει τόν Μάριον από τόν θάνατο.

Μά αυτή ή ιστορία έφθασε σ' αυτιά τής άστυνομίας, ή όποια και συνέλαυε τήν Μπέσου καταγγέλλοντάς τήν επί άποπειρά δηλητηριάσεως τού συζύγου της.

'Η δίκη τής Μπέσου εκίνησε τό ενδιαφέρον όλου τού Σικάγου. Φαντασθήτε όμως τήν έκπληξι τών δικαστών, όταν ήκουσαν τόν Μάριον να τούς παρακαλή να μη καταδικάσουν τή γυναίκα του.

— Μή μου τήν στερήσετε! Ικέτευσε. Τήν άγαπώ τόσο πολύ.

Και τήν φίλησε με τρυφερότητα στό στόμα.

Οί δικαστάι όμως έκαναν τό καθήκον τους. "Εστειλαν τήν Μπέσου για δυό χρόνια στα κάτεργα. Κι' ό έρωτευμένος Μάριον περιμένει ύπομονετικά να εκτίση ή Μπέσου τήν ποινή της για να τήν πάρη πάλι κοντά του και να ζήσουν... ευτυχισμένοι χωρίς να σκέφτεται ότι μπορεί να τόν δηλητηριάσει άλλη μιá φορά χωρίς όμως τότε να... μετανοήση. ΤΖΑΚ ΣΜΙΘ

ΟΙ «ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ,, ΚΑΙ ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΟΥΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 24)

φτωχή μοδίστρα μισό εκατομμύριο δολάρια. Τής τά είχε κληρονομήσει ένας θεός της πού είχε πεθάνει ξαφνικά στήν 'Αλάσκα!...

— "Α, τώρα πειά θα ξεκουρασθώ και θα ζήσω πραγματικά ευτυχισμένη... έκανε ή μοδίστρα.

Μά ή κληρονομιά αυτή δέν τής έφερε τύχη, γιατί ό άνδρας της άρχισε να σπαταλά τήν περιουσία τους, να τίς κάνει άπιστίες και μιá ήμέρα τέλος τήν παράτησε κι' έφυγε για τήν Εύρώπη με μιá φίλη της.

Κατά τήν γνώμη λοιπόν τού γενεαλόγου Μόρρισον, πού είνε από τούς πιό διασημούς τού Νέου Κόσμου, τά ξαφνικά πλούτη πολύ σπάνια φέρνουν τή χαρά και τήν ευτυχία.

"Ας παρηγορηθούν λοιπόν όσοι δέν έχουν «θεούς» στήν 'Αμερική... ΠΩΛ ΜΠΡΕΝΓΚΙΕ